

γουλάδα Πελοπν. (Λεϊκτρ.) Τὸ σταβάρι πρέπει νὰ 'χῆ
γουλάδα Πελοπν. (Πλάτσ.)

γουλάκι τό, (I) ἐνιαχ. 'ουλάκι Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) 'Ο μικρὸς, ὁ στενὸς λαίμῳς ἐνθ' ἄν.: "Ω, ποὺ νὰ μὴ ξα-
νακαταπίνῃ τὸ οὐλάκι δὸν! Μὰ δὰ τρώει τὸ παλιόπαιδο;
(μὰ δὰ = μὰ μήπως;) Νάξ. ('Απύρανθ.) 2) 'Ο μικρὸς πρό-
λοβος τῶν πτηνῶν ἐνθ' ἄν.: 'Αδεμανὰ εἰ' δὰ 'ουλάκια δῶνε
τῷ γαμένῳ βουλλάκιῳ Νάξ. ('Απύρανθ.)

γουλάκι τό, (II) 'Ερεικ. 'Ιθάκ. Κέρκ. Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) Χίος κ. ἄ. 'ουλάκι Νάξ. ('Απύρανθ.) οὐγλάξ 'Αλόνν.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ι (II).

1) Μικρὸς τρυφερὸς βλαστὸς διαφόρων λαχάνων Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.) κ.ἄ.: 'Εμάζεψα ἓνα κοφίνι γουλάκια ἀπὸ ἀ-
σπουρδίκλους κ' ἐμαγέρεψα (ἀσπουρδίκλους = εἶδος ἀσφο-
δέλων) Κίτ. 2) Τὸ φυτὸν Κιχώριον τὸ ἐντετμημένον (Cicho-
rium divaricatum) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae)
'Αλόνν. Νάξ. ('Απύρανθ.) Χίος κ.ἄ.: Τοῦ οὐγλάξ' εἶναι πρώτης
τάξεως 'Αλόνν. Καλύτερα ἀπ' οὐλα τὰ λάχανα εἶναι τὰ οὐγλά-
κια αὐτόθ. 3) Μεταφ., μικρὸς λίθος, λιθαράκι 'Ερεικ. 'Ιθάκ.
Κέρκ.: Μοῦ μπῆκε 'να γουλάκι 'ς τὸ παπούτσι καὶ δὲ βο-
ρῶ νὰ προβατήσω Κέρκ. "Ενα γουλάκι τοῦ 'ριξε καὶ φω-
νάξει σὰ δαίμονας αὐτόθ. Πέρα 'ς τὸ Βουνὸ γιανοῦ - γι-
ανοῦ εἶναι ὅλο μιτσὰ γουλάκια (γιανοῦ - γιανοῦ = παραθα-
λασσίως, μιτσὰ = μικρά) 'Ερεικ.

γουλαλέθω ἐνιαχ. γουλαλέθου "Ηπ. (Πάπιγκ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ τοῦ ρ. ἄ λ έ θ ω.

'Αλέθω μικρὰν ποσότητα, μέρος μόνον τοῦ ὅλου φορτίου
δημητριακῶν, πρὸς θεραπείαν προσωρινῶν ἀναγκῶν, μέχρις
ὅτου δοθῇ εὐκαιρία νὰ ἀλέσω ὅλην τὴν ποσότητα ἐνθ' ἄν.

γουλάλεσμα τό, ἐνιαχ. γουλάλισμα "Ηπ. (Πάπιγκ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ ο υ λ α λ έ θ ω.

Μικρά ποσότης δημητριακῶν πρὸς ἄλεσιν ἐνθ' ἄν.

γουλανθὸς ὁ, ἐνιαχ. γουλαθὸς Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ἄ.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ α (II) καὶ ἄ ν θ ό ς.

Τὸ φυτὸν Κράμβη ἢ λαχανώδης, ἀνθοκράμβη (Brassica
oleracea botrydis) τῆς οἰκογ. τῶν Σταυρακῶν (Grucif-
erae) ἐνθ' ἄν.: Πάω νὰ βγάλω κάνα - δυὸ γουλαθοὺς Κρήτ.
(Ρέθυμν.) Συνών. κ α ρ ν α μ π ί τ ι, κ ο υ ν ο υ π ί δ ι.

γουλάπι τό, ἀμάρτ. γουλάπ' Πόντ. ('Οφ.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ ἄ π ι ο ν.

1) Εἶδος ἀπιδίου, τοῦ ὁποῦ τοῦ σώμα βραίνει ἀποστενού-
μενον πρὸς τὸν μίσχον, ὥστε νὰ σχηματίζεται εἶδος λαίμου:
'Εφάγαμε γουλάπῃ. 2) Τὸ δένδρον ἀπιδέα, τὸ παράγον τοῦ
εἶδος τοῦ ἀπιδίου τούτου.

γουλάρα ἡ, Εὐβ. (Κουρ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα.

'Ο μεγάλος λαίμῳς, τὸ μέγαλον στόμα: Παροιμ. φρ. "Ας
φά' ἡ γουλάρα τσ' ἄς κοπῇ ἡ ποδάρα (ἐπὶ λαίμαργου ἀδια-
φοροῦντος διὰ τὸ ἐπιβλαβὲς ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἀποτελέσμα
τῆς λαίμαργίας). Συνών. παροιμ. φρ. "Ας φά' ἡ λ α ι -
μ ά ρ α κ ι ἄ ς κ ο π ῇ ἡ π ο δ ά ρ α.

γουλαρᾶς ὁ, Μακεδ. golaras Θράκ. (Σαμακόβ.)

'Εκ τ οὐσ. γ ο υ λ ά ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ ς.

'Ο λαίμαργος ἐνθ' ἄν.: "Ε, golaras ἄθροπος κι αὐτός!
Θράκ. (Σαμακόβ.) Γεῖπε δὴν golarou αὐτόθ. Συνών. ἄ ν α -
γ ο υ λ ι ά ρ ι ς, ἄ χ ό ρ τ α γ ο ς, γ λ ε ι φ ο κ ο υ τ ά λ α ς I,
γ λ ε ι φ ο π ι α τ ᾶ ς I, γ λ ε ι φ ο π ι ν ά κ α ς, γ λ ε ι φ ο -
σ α γ α ν ᾶ ς I, γ λ ε ι φ ο σ κ ο υ τ ε λ ᾶ ς, γ λ ε ι φ ο -
σ κ ο υ τ έ λ η ς I, γ λ ε ι φ ο τ σ α ν α κ ᾶ ς, γ λ ε ι φ ο ὑ -
τ σ η ς, γ λ ε ι φ τ η ς I, γ λ ῆ φ τ ρ ο ς, γ ο υ λ α ρ έ α ς,
γ ο υ λ ά ρ η ς I, γ ο υ λ ά ρ ι κ ο ς, γ ο υ λ έ α ς, γ ο υ -
λ ι ά ρ η ς I, γ ο υ λ ό ζ ο ς, λ ε ί ξ η ς, λ ε ί ξ ο υ ρ ο ς,
λ ι χ ο ὑ δ η ς, φ α γ ά ν α, φ α γ ᾶ ς.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλαρᾶς 'Αθῆν. Μακεδ.
(Θεσσαλον. Λιτόχ.)

γουλαρέας ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ά ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ α ς.

Γ ο υ λ α ρ ᾶ ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουλαρεύω ἐνιαχ. γ'λαρεύου Λῆμν.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ά ρ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ε ύ ω.

Παρατηρῶ μετὰ βουλιμίας τὸ φαγητὸν ἐνθ' ἄν.

γουλάρης ἐπίθ. Κύπρ. (Πεδουλ. κ. ἄ.) Χίος γ'λάρης
Σκῦρ. γ'λάρ'ς Λέσβ. βουλάρης Κύπρ. γούλαρης Χίος Θηλ.
γουλάρησ-σα Κύπρ. (Πεδουλ.) γουλάρα Κύπρ. (Πεδουλ.)
γουλάρκᾶ Κύπρ. (Μαρχάσ. Πεδουλ.) Οὐδ. γουλάρικον
Κύπρ. (Πεδουλ.)

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γ ο υ λ ά ρ η ς. Βλ. Πρόδρομ. 3, 259^α
(ἐκδ. Hesseling — Pernot, σ. 59) «καὶ τρυφήλῳν μὲ λέγου-
σιν, ἀδήφαγον, γουλάρην». 'Ο τύπ. γ ο υ λ α ρ ι ά, ὁ ὁποῖος
εἰς τὴν Κύπρον φέρεται ὡς γ ο υ λ α ρ κ ά, καὶ εἰς Σομ.

1) Γ ο υ λ α ρ ᾶ ς, εἰς τὸ ὅπ. βλ. καὶ συνών., ἐνθ' ἄν.:
Θωρεῖς τον εἵντα γουλάρης ποὺ ἐνι; ὅ,τι τζαῖ νὰ φάῃ 'ἐν
χορταίνει Κύπρ. (Πεδουλ.) 'Εκατάλαβα ὅτι εἶσαι πολ-
λὰ γουλάρκᾶ τῶν πρὸς νὰ κόψης τοῦτον τὸ σύστημα αὐτόθ.
|| Γνωμ.

Τὸν μαθημένον ἄνθρωπον γούλαρην μὴν τὸν λέγῃς
(ὁ καλομαθημένος, ὁ καλοτρώγων ἄνθρωπος δὲν ἐπεταὶ ὅτι
εἶναι καὶ λαίμαργος) Χίος. Τὸν καλομαθ' μένε γ'λάρ' μὴν τὸν
πῆς (συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Σκῦρ. 2) Τὸ θηλ. καὶ ὡς οὐσ.,
λαίμαργία Κύπρ. (Μαρχάσ. Πεδουλ.): "Εδεις μιὰ ὦραν
ποὺ τρώεις, γουλάρκᾶν πῶδεις πάνω σου! Πεδουλ.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλάρης Εὐβ.
(Κάρυστ.)

γουλάρικος ἐπίθ. Πελοπν. (Γαργαλ. 'Ολυμπ. Τριφυλ.)

'Εκ τοῦ γ ο υ λ ά ρ ι κ ο, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ά ρ η ς.
'Ο τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Εὐφορος, παραγωγικός, εὐχυμος ἐνθ' ἄν.: Γουλάρικος τό-
πος Πελοπν. ('Ολυμπ.) Γουλάρικο σταφύλι αὐτόθ.

γουλαρίνα, ἡ Α. Κρήτ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ά ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ί ν α.

Μεγάλη γουλιὰ: Εἶδα γουλαρίνες εἶναι κρεσά; (= ἐκεῖ-
νες ἐκεῖ).

γουλαρμίζω Χίος ('Εγρηγόρ. κ. ἄ.) — Λεξ. Βάιγ.
γουλαρμίζ-ζω Χίος (Χαλκ.) γουλαρμῶ Χίος.